

Stilling, saa er Ministeriet egentlig ikke i Stand til at føre den Politik, som Folket, som Rigsdagen kræver af det.

Det kan godt være, at jeg ikke kommer til at svare paa alt, hvad det ærede Medlem har sagt. Dels sagde det ærede Medlem mange forskellige Ting, og dels forekom nogle af dem mig ikke særlig vigtige. Jeg vil gerne holde denne Debat, som vi er enige om, at vi skulde føre til en vis Ende, paa det Punkt, som er eneføgende. Altsaa, Spørgsmaalet er det, om ikke Landet i Øjeblikket maa have en Landsregering, og om ikke da den siddende Regering maa være dette og maa kræve den nødvendige Støtte dertil af Rigsdagen, og om den overhovedet kan fortsætte, hvis den ikke faar den nødvendige Støtte. Det ærede Medlem sagde noget om, at hvis vi havde staaet paa bar Bund, vilde man vist ikke have støttet dette Ministerium. Men det Spørgsmaal forekommer det mig ganske uinteressant at undersøge. Det kan være, at den Fantasi interesserer det ærede Medlem, at han nu tænker sig, at han kunde komme af med dette Ministerium og saa kunde begynde at beskæftige sig med, hvorledes det nye Ministerium skulde se ud, og jeg maa maaske her tilføje, at Ministeriet jo netop har givet Anledning til en saadan Undersøgelse af, hvorvidt man fra de forskellige Partiers Side kunde ønske at tage et saadant Spørgsmaal op om Dannelsen af et andet Ministerium end det nuværende. Jeg har forstaaet det, ikke som om man var bange for den Risiko, der var ved at fjerne dette Ministerium, for Risikoen for den enkelte, Risikoen for Partiet — den er vist ikke stor —, men saaledes, at man ikke mente, at man i Øjeblikket *burde* fjerne det nuværende Ministerium. At dette Ministerium har sit parlamentariske Flertal i Orden, saa snart to Partier, der danner Flertallet i Folketinget, støtter det, det er sandt. Derfor kunde ogsaa det nuværende Ministerium uden Hensyn til den udenrigske Politik i forrige Samling være Landets Regering. Men Forholdene har senere helt forandret sig, absolut forandret sig. Fra det Øjeblik af, da Krigen var udbrudt, var det nødvendigt, at Regeringen paa en anden Maade end forhen repræsenterede det hele Land, og at man baade her i Landet og i Udlandet følte det. Men saa er det mig ufatteligt, at en Mand, der vil være en ansvarfuld Politiker, en Mand, der vil være sig sit Ansvar bevidst, og som staar, i alt Fald formelt, i Spidsen for et Parti her i Rigs-

dagen — hvor meget af Partiet der slutter sig om hans Anskuelser, skal jeg ikke have nogen Mening om, det er jo af den Slags Ting, der skjuler sig i Partiernes Mørke —, i dette Øjeblik ikke indser, at man maa sætte sine Partiinteresser til Side, saaledes som den nuværende Regering gør, og kun tænke paa, hvad der i dette Øjeblik gavner Landet. Og saa maa man atter, naar man har været inde paa dette Punkt og sagt, at dette nuværende Ministerium skal have Støtte i sin Udenrigspolitik, ikke, saa snart man fra Ministeriets Side drager Konsekvensen af denne Erklæren-Støtte, straks for at gavne sine Partiinteresser begynde at lægge Ministeriet Hindringer i Vejen, naar for Ministeriet det ene afgørende for dets Forslag er dets Udenrigspolitik. Dette er for mig Hovedsagen, Kernen i denne Debat. Angreb fra det ærede Medlem paa det radikale Venstre under jeg ham gerne, ogsaa Anken over, at det ikke tilstrækkeligt fyldestgør sit Program. Det er paafaldende, at det ærede Medlem er saa interesseret i, at vi faar vort Program virkeliggjort. Jeg maa dog her sige, at naar dette Ministerium har haft den Ære at gennemføre Grundloven, er, efter mit Skøn, dette en tilstrækkelig stor Part af Programmet for Ministeriet som Partiministerium at have faaet gennemført for de faa Aar, Ministeriet har siddet. Jeg gad vide, om det ærede Medlem, hvis man havde været i Spidsen for en Regering, der havde gennemført Danmarks Riges Grundlov af 5. Juni 1915, ikke havde ment, at det var en Gerning, som nogenlunde kunde tilfredsstille ham selv først og dernæst hans Parti. I alt Fald har vi, der sidder i Ministeriet, den Fornemmelse, at vort Parti ikke er misfornøjet med det Arbejde, vi har gjort for at fremme det Program, som vort Parti har samlet sig om.

J. C. Christensen: Jeg mener som den højtærede Finansminister, at Spørgsmaalet om den øjeblikkelige politiske Situation og Ministeriets Stilling er det interessanteste af vor Diskussion. Jeg skal derfor ikke opholde mig længe ved de øvrige Spørgsmaal, men mest holde mig til Ministeriets Stilling. Om Skatterne skal jeg kun sige, at i 1910 kunde man ikke forudse, at der skulde saa store Skatter til, som senere viste sig at være nødvendige. Den højtærede Finansminister henviste til mine Udtalelser — i Præstø, tror jeg. Jeg udtalte der med Hensyn til Militærordningen, at der var vedtaget Skatter til Dækning. Det blev hævdet

×